

Arrest

nr. 65 892 van 30 augustus 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 6 april 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 maart 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 16 mei 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. VAN DE SIJPE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaart de Russische nationaliteit te bezitten en van Tsjetsjeense origine te zijn. Voor uw vertrek naar België woonde u in het dorp Pervomayskaya in Tsjetsjenië, Rusland.

U verklaart omwille van volgende redenen uw land van herkomst te hebben verlaten.

Sinds 2001 werkte u in uw eigen koffiehuis. Begin mei 2010 kwamen 3 mannen van 30-35 jaar naar uw koffiehuis. Ze wilden niet betalen voor het eten en zeiden dat, telkens ze zouden langskomen, u hen moest betalen en hen voedsel moest geven. U zei hen dat u geen geld of voedsel heeft, maar ze geloofden u niet. Deze mannen kwamen een tweede keer terug en bedreigden u om geld en voedsel van u te krijgen. Ook kwamen ze een derde keer terug, waarbij u door hen bedreigd werd met een mes. Deze gebeurtenissen vonden plaats in een tijdspanne van 2 weken.

Na het tweede bezoek van deze 3 mannen kwam de politie bij u langs. U had nochtans geen klacht bij de politie ingediend. U heeft de politie alles verteld. De politie wou dat u een verklaring zou afleggen en hen zou vertellen wie de 3 mannen waren en waarom u ze eten heeft gegeven. Zoniet zouden ze u opsluiten. U weigerde een verklaring af te leggen.

Na deze ongewenste bezoeken bent u gestopt met werken. Rond 15 mei 2010 vertrok u naar uw zus. Uw zus en haar man hebben alles geregeld zodat u uit Rusland zou kunnen vertrekken. Op 30 september 2010 vertrok u met een bus naar Ingoesetië. Vervolgens reed u vandaar met een minibus naar België waar u op 4 oktober 2010 aankwam en diezelfde dag uw asielaanvraag bij de bevoegde Belgische instanties indiende. U vreest zowel de 3 mannen als de politie. U bent in het bezit van uw binnenlands paspoort.”

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

In geval van terugkeer vreest u bedreigd en vermoord te worden (CGVS, p. 10).

Er dient echter opgemerkt te worden dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u een gegronde vervolgingsvrees koestert.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat al uw problemen - met name bent u 3 keer lastiggevalen door 3 onbekende mannen die gratis eten en geld van u wilden en bent u 1 keer ondervraagd door de politie betreffende deze 3 mannen - zich voordoen gedurende de eerste helft van mei 2010 (CGVS, p. 10-12). Na deze problemen heeft u uw koffiehuis gesloten en heeft u gedurende 4 maanden, meer bepaald tot 30 september 2010, op 2 weken na, in uw huis verbleven (CGVS, p. 12).

De vaststelling dat u de laatste 4 maanden tot uw vertrek uit Rusland, op 2 weken na, thuis verbleef en dat u geen enkele melding van problemen in die periode maakt, geeft geenszins blijk van een actuele en acute vervolgingsvrees.

Daarenboven verklaart u dat u niet eerder gevlucht bent omdat u dacht dat de problemen zichzelf zouden oplossen en omdat u thuis wou blijven (CGVS, p. 13).

U bent uiteindelijk gevlucht omdat uw zus dacht dat uw leven in gevaar was (CGVS, p. 13).

Gezien u de laatste 4 maanden van uw verblijf in Rusland geen problemen heeft gekend en gezien u pas op aanraden van uw zus bent vertrokken en u voordien zelf geen aanstalten maakte om uw land te verlaten, heeft u niet aannemelijk kunnen maken dat u een gegronde vrees voor vervolging koestert of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade.

Te meer gezien ook dient opgemerkt te worden dat u tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd betreffende het tijdstip dat u bij uw zus verbleef.

Immers, eerst verklaart u na de door u verklaarde problemen, rond 15 mei 2010, naar uw zus te zijn vertrokken en er 2 weken te hebben verbleven (CGVS, p. 12). Vervolgens verklaart u echter dat u de laatste 2 weken voor uw vertrek uit Rusland (CGVS, p. 12), in casu de laatste helft van september 2010, bij uw zus heeft verbleven.

Geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen hieromtrent stelt u dat u het zich niet meer kan herinneren en dat u enorme stress heeft gehad (CGVS, p. 12).

Deze uitspraak verklaart uw tegenstrijdige verklaringen hieromtrent niet gezien u ook verklaard heeft slechts 1 keer gedurende 2 weken bij uw zus te hebben verbleven (CGVS, p. 12).

Bijgevolg kan er geen misverstand zijn over welk verblijf bij uw zus het betrof.

Ook is er geen verwarring mogelijk betreffende de zus waar u zou verbleven hebben. U heeft immers maar 1 zus, met name M.K. (...) (CGVS, p. 3). Bovendien lopen de twee versies van het tijdstip waarop u verklaart bij uw zus verbleven te hebben, sterk uiteen, meer bepaald drieënhalve maand. Bovenstaande vaststelling doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Daarenboven heeft u tijdens uw interview voor het Commissariaat-generaal en in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal die bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd opgesteld, tegenstrijdige verklaringen afgelegd.

Ten eerste verklaart u voor het Commissariaat-generaal dat de personen die u kwamen bevragen in verband met de 3 Tsjetsjeense mannen politieagenten in uniform waren (CGVS, p. 11), terwijl u in de vragenlijst voor het Commissariaat-generaal verklaart dat het Russische mannen in burger betrof (vragenlijst CGVS, 3.5).

Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid verklaart u dat het politieagenten waren die militairen waren en een gewoon uniform dragen (CGVS, p. 11).

Deze verklaring is niet afdoende, gezien u niet verklaart waarom u in de betreffende vragenlijst stelt dat het mannen in burger betrof.

Ten tweede verklaart u voor het Commissariaat-generaal dat u geen verklaring heeft opgeschreven bij de politie (CGVS, p. 11), terwijl u in de betreffende vragenlijst verklaart dat ze u wel degelijk een verklaring deden schrijven (vragenlijst CGVS, 3.5). Gezien de politie 1 van de 2 partijen is die u vreest (CGVS, p. 10), kan van u verwacht worden dat u consistente verklaringen aflegt omtrent uw contact met de politie waardoor u de politie bent gaan vrezen.

Deze vaststelling doet eveneens ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Daarenboven dient opgemerkt te worden dat u weinig concrete informatie kan geven betreffende uw reis van Ingoesjetï in Rusland naar België en de daarvoor gebruikte reisdocumenten voor u.

Zo weet u niet door welke landen u gereisd bent, kent u geen namen van uw medepassagiers en de chauffeurs waarmee naar België bent gereden en weet u niet waar u controle heeft gehad (CGVS, p. 8).

Ook weet u niet waarom de chauffeur uw reispaspoort heeft ingehouden (CGVS, p. 7).

Bovenstaande vaststellingen laten twijfels rijzen over uw verklaringen betreffende uw reisroute naar België en scheppen het vermoeden dat u uw reispaspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door u verkregen visum voor de reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit het land vertrokken bent, verborgen te houden.

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aangetast.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

Het door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegd document is niet van die aard dat ze bovenstaande beslissing kan wijzigen. Immers, uw binnenlands paspoort bevat louter persoonsgegevens, doch geen informatie betreffende de door u verklaarde problemen."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekster de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 6 april 2011 de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van de algemene beginselen der zorgvuldigheid (sic), zoals onder meer het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel, en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster laat gelden dat er geen reden is om aan de geloofwaardigheid van haar afgelegde verklaringen te twijfelen.

Verzoekster stelt dat het niet bevreemdend is dat zij op aanraden van haar zus haar land heeft verlaten omdat zij zich uit schrik verborgen hield en zelf niet in staat was haar vertrek te regelen. Zij meent dan ook dat uit haar handelen niet mag besloten worden dat in haar hoofde geen actuele en acute vervolgingsvrees voorhanden is.

Verzoekster wijt de ongerijmdheden in haar verklaringen betreffende het tijdstip dat zij bij haar zus verbleef, aan stress en ook aan het feit dat zij moeite had met de vele vragen die tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal door mekaar werden gesteld in de Russische taal.

Verzoekster is van oordeel dat een loutere vergissing in de chronologie niet afdoende is om tot de ongeloofwaardigheid van haar verklaringen in dat kader te besluiten. Zij verwijst naar rechtsleer met betrekking tot de motiveringsplicht.

Wat betreft de vastgestelde verschillen in haar verklaringen afgelegd bij haar verhoor op het Commissariaat-generaal en door de Dienst vreemdelingenzaken genoteerd in de vragenlijst van 16 december 2010, betwist verzoekster dat zij in de vragenlijst gesteld heeft dat het politiemannen in burger betrof en dat zij een verklaring schreef.

Zij voert aan dat de bedoelde vragenlijst haar niet is voorgelezen ter goedkeuring zodat zij niet heeft kunnen nagaan of haar verklaringen juist werden opgetekend. Zij wijt de verschillen ook aan het feit dat zij niet erg goed Russisch spreekt en voegt er aan toe dat dit vermeden had kunnen worden indien een Tsjetsjeense tolk was gebruikt.

Verzoekster merkt aangaande de vaststellingen omtrent de reisweg op dat zij voordien nog nooit Tsjetsjenië had verlaten en dat zij onder de indruk was van de omstandigheden. Ook stelt zij dat zij haar paspoort aan haar smokkelaars heeft afgegeven omdat zij hen vertrouwde. Zij merkt op dat zij analfabeet is.

Verzoekster haalt verder de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Zij is van oordeel dat er in haar hoofde sprake is van een risico op onmenselijke behandeling. Zij stelt dat zij gelieerd is aan de rebellenbeweging en verwijst naar informatie in het administratief dossier waaruit blijkt dat dergelijke personen een risico lopen op problemen met de autoriteiten.

Verzoekster vraagt dat van haar de status van vluchteling wordt erkend en dat haar minstens de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend.

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. De Raad benadrukt dat de schending van de motiveringsplicht uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin

heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoekster de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden (RvV, nr. 21.752 van 22 januari 2009).

2.4. De Raad merkt vooreerst op dat verzoekster er in haar verzoekschrift niet in is geslaagd de vaststelling in de bestreden beslissing dat zij haar gegronde vervolgingsvrees niet aannemelijk heeft gemaakt, te ontcrachten.

In de bestreden beslissing werd gesteld dat, gezien verzoekster de laatste vier maanden van haar verblijf in haar land geen problemen heeft gekend en gezien zij pas op aanraden van haar zus het land heeft verlaten, er geen actuele vervolgingsvrees voorhanden is:

"In geval van terugkeer vreest u bedreigd en vermoord te worden (CGVS, p. 10). Er dient echter opgemerkt te worden dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u een gegronde vervolgingsvrees koestert. Immers, uit uw verklaringen blijkt dat al uw problemen - met name bent u 3 keer lastiggevalen door 3 onbekende mannen die gratis eten en geld van u wilden en bent u 1 keer ondervraagd door de politie betreffende deze 3 mannen - zich voordoen gedurende de eerste helft van mei 2010 (CGVS, p. 10-12). Na deze problemen heeft u uw koffiehuis gesloten en heeft u gedurende 4 maanden, meer bepaald tot 30 september 2010, op 2 weken na, in uw huis verbleven (CGVS, p. 12). De vaststelling dat u de laatste 4 maanden tot uw vertrek uit Rusland, op 2 weken na, thuis verbleef en dat u geen enkele melding van problemen in die periode maakt, geeft geenszins blijk van een actuele en acute vervolgingsvrees. Daarenboven verklaart u dat u niet eerder gevlucht bent omdat u dacht dat de problemen zichzelf zouden oplossen en omdat u thuis zou blijven (CGVS, p. 13). U bent uiteindelijk gevlucht omdat uw zus dacht dat uw leven in gevaar was (CGVS, p. 13)."

Eenzijds benadrukt verzoekster in haar verzoekschrift haar vrees voor vervolging en anderzijds stelt zij dat het niet bevreemdend is dat zij op aanraden van haar zus het land heeft verlaten omdat zij zelf niet in staat was haar vertrek te regelen en zij zich uit schrik verborgen hield.

De Raad wijst er vooreerst op dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen –ook al moet niet bewezen worden dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden- en verzoekster dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. Verzoekster blijft hier echter in gebreke.

De Raad merkt vervolgens op dat verzoekster de argumenten dat zij zich verborgen hield en zelf haar vertrek niet kon regelen, pas voor het eerst in haar verzoekschrift opwerpt.

De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen en feiten dient aan te brengen ter staving van zijn relaas.

Door van deze belangrijke modaliteitenfeiten pas voor het eerst gewag te maken in haar verzoekschrift, wekt zij de stellige indruk dat zij met deze verklaring enkel tot doel heeft de vaststellingen in de bestreden beslissing te ontcrachten; deze uitleg wordt bijgevolg niet aanvaard.

2.5. Evenmin slaagt verzoekster er in om de diverse vastgestelde tegenstrijdigheden, opgesomd in de bestreden beslissing, te weerleggen.

Aangaande de tegenstrijdige verklaringen van verzoekster betreffende het tijdstip dat zij bij haar zus verbleef, laat zij gelden dat zij stress had en dat zij moeite had met de vele vragen die tijdens het gehoor door mekaar werden gesteld in de Russische taal.

De Raad stelt vast dat, waar verzoekster verwijst naar de stress, zij zich beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278).

De Raad benadrukt dat van een asielzoekster inderdaad kan verwacht worden dat zij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot haar vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, in haar geheugen gegrift staan zo ze zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben.

De tegenstrijdige verklaringen in casu kunnen bezwaarlijk door stress of door een vergissing in de tijd verklaard worden. Daargelaten het feit dat elke asielzoeker wel onder zekere stress staat omwille van zijn eerdere ervaringen, kan toch worden verwacht dat de asielzoeker essentiële elementen uit het asielrelaas naar plaats en tijd kan situeren.

De Raad treedt verweerder bij waar deze stelt dat feit dat verzoekster achtereenvolgens verschillende vragen werden gesteld in de Russische taal, een gevolg was van de door haar gemaakte keuze op 4 oktober 2010 op de Dienst Vreemdelingenzaken (zie formulier "bijlage 26"). Haar grief dat zij moeite had met de vele vragen in de Russische taal, is dus niet in staat om de tegenstrijdigheden te verklaren. Uit het verhoorverslag van 8 februari 2011 blijkt dat verzoekster tijdens haar verhoor op het Commissariaat-generaal geen melding heeft gemaakt van taalproblemen.

Wat betreft de vastgestelde tegenstrijdigheden in haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal, besluit de Raad dat deze staande blijven.

Uit het verhoorverslag van het Commissariaat-generaal blijkt immers dat verzoekster na te zijn geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden, nergens aanhaalt dat deze te wijten zouden zijn aan het feit dat zij niet goed Russisch spreekt (zie verhoorverslag, p. 11):

Vraag: *"Droegen ze een uniform of waren ze in burger?"*

Antwoord: *"De politie? Ze droegen hun eigen poluniform en de anderen droegen gewone kleren."*

Vraag: *"Hoeveel agenten kwamen toen naar u toe?"*

Antwoord: *"Ze kwamen met de auto. Uaz, wn meer met hoeveel."*

Vraag: *"Bij DVZ zei u dat er Russische mannen in burger u kwamen vragen waarom u deze mannen eten gaf?"*

Antwoord: *"Nee, dat was de politie. Ze waren militairen. En militairen dragen toch een gewoon uniform"*

Vraag: *"Waren het polagenten of militairen?"*

Antwoord: *"Onze polagenten zijn normaal militairen en ze rijden ook met auto's van het merk Uaz."*

Vraag: *"Heeft u een verklaring afgelegd bij de pol?"*

Antwoord: *"Nee, ik heb niets geschreven, daar had ik angst voor."*

Vraag: *"Bij DVZ zei u dat ze u een verklaring deden schrijven?"*

Antwoord: *"Nee, ik heb niets geschreven, ik was bang en voor de ene en voor de andere."*

Haar gebrekkige kennis van de Russische taal, voor het eerst aangevoerd in het verzoekschrift, wordt niet aanvaard.

Haar verklaring in het verzoekschrift dat de vragenlijst ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken haar niet is voorgelezen ter goedkeuring, is in strijd met de inhoud van deze vragenlijst van 16 december 2010 (zie p. 3) die duidelijk vermeld *"Het verslag werd voorgelezen in het Russisch"*, gevolgd door haar handtekening. Er werden geen communicatieproblemen gemeld.

Bovendien blijkt uit het verhoorverslag van het Commissariaat-generaal dat verzoekster twee keer uitdrukkelijk heeft bevestigd de tolk goed te verstaan (zie verhoorverslag CGVS p. 2 en 14):

Vraag: *"Begrijpt u de tolk goed?"*

Antwoord: *"goed"*

Vraag: *"Heeft u de tolk goed begrepen?"*

Antwoord: *"ja"*

De ontkenning in het verzoekschrift dat verzoekster op de Dienst Vreemdelingenzaken heeft verklaard dat het politiemannen in burger waren alsook dat zij een verklaring schreef, wordt niet aangenomen; de bedoelde tegenstrijdigheden blijven bestaan.

2.6. De Raad schaart zich achter de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoekster weinig concrete informatie kan geven met betrekking tot haar reis.

Verzoekster voert in haar verzoekschrift (zie p. 6) ter verweer aan dat zij analfabeet is en dat zij "onder de indruk was van het hele gebeuren".

De Raad hecht geen geloof aan haar bewering dat zij analfabeet is. In de vragenlijst van 16 december 2010 (zie nr. 2, 10, a.) vermeldt verzoekster dat zij *"tien jaar naar school ging maar geen diploma had"*; in dezelfde verklaring leest de Raad (zie nr. 3.5.) *"Ze deden mij een verklaring schrijven..."*. (zie ook het verhoorverslag van 8 februari 2011, p. 4: Opleidingsniveau : *"10 jaar middelbare school"*).

Ook haar bewering dat zij "onder de indruk" was, is geen uitleg voor haar voorgehouden onvermogen essentiële zaken betreffende haar vluchtreis op te geven.

Verzoekster is inderdaad een volwassen vrouw, moeder van twee getrouwde kinderen en een tienerdochter, uitbaatster van een eetstalletje (zie voormeld verhoorverslag, p. 4).

Dat verzoekster bijna geheel onwetend is omtrent de reis, keert zich tegen haar geloofwaardigheid.

Verzoeksters verklaring dat de chauffeur haar reispaspoort heeft ingehouden en dat *"verzoekster vertrouwde haar smokkelaars en diende enkel haar reispaspoort aan hen af te geven"* (zie verzoekschrift p. 6), is een blote bewering.

De Raad deelt het vermoeden van de commissaris-generaal dat verzoekster haar reispaspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel verkregen visum voor de reis naar België, het moment en de wijze waarop ze uit het land vertrokken is, verborgen te houden. Ook dit keert zich tegen haar.

Gelet op wat voorafgaat kan aan het asielrelaas van verzoekster geen geloof worden gehecht. Er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.7. In zoverre verzoekster zich voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus beroept op hetgeen zij heeft aangehaald in het kader van haar asielrelaas, wordt opgemerkt dat een ongeloofwaardig relaas ook niet als basis kan dienen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4, §2, a. en b. van de vreemdelingenwet.

Wat betreft de toepassing van artikel 48/4, §2, c. van voormelde wet, schaart de Raad zich, op basis van de informatie die zich in het administratief dossier bevindt, achter het besluit dienaangaande van de commissaris-generaal.

Verzoekster voert geen elementen aan die toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet, rechtvaardigen.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van voormelde wet, wordt niet toegekend.

2.8. Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer men zich bij de opgegeven motieven tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Men moet met andere woorden voor een beslissing staan waarvan men nauwelijks kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De bestreden beslissing staat geenszins in kennelijke wanverhouding tot de motieven waarop ze steunt. Er kan dan ook geen sprake zijn van een schending van het redelijkheidsbeginsel.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekster werd opgeroepen voor een verhoor, dat zij tijdens dit verhoor op 8 februari 2011 de kans kreeg om haar asielmotieven uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is (zie hoger sub 2.5). Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoekster zelf aangevoerd tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig augustus tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE